

rijkste informatie met betrekking tot de personen en de groeperingen waarover DAO beschikt, rechtstreeks toegankelijk te maken voor de dossierbeheerders binnen de diverse geledingen van de geïntegreerde politie die daartoe – overeenkomstig het principe van de “need to know” - de gebruikersrechten zullen ontvangen³¹.

Op lange termijn wordt dan weer gerekend op het project PALT (Police Administrative Long Terme), dat door de diensten van de Commissaris-generaal (CGOI/R) wordt gepiloteerd en dat alvast de ambitie koestert om het hele beheer van de informatie van bestuurlijke politie te kunnen omvatten, met inbegrip van de interfaces met andere toepassingen (zoals ASTRID).

6. Conclusies

Het politieel informatiebeheer in het algemeen en de uitbouw van de ANG in het bijzonder, zijn en blijven belangrijke hoekstenen voor het welslagen van de politiehervorming. Vooral in het domein van de bestuurlijke politie valt daarbij nog een lange weg af te leggen. “De automatisering van de bestuurlijke gegevens is ondertussen opgestart”, zo stelt ook de Federale Politieraad vast, maar “ICT blijft een zorgenkind” en “er ontbreekt een lange termijn concept”³².

Laat dit echter geen reden zijn tot berusting. Wordt de registratie van gegevens op bestuurlijke informatiedragers vandaag nog als (te) omslachtig ervaren, gezien de belangrijke verantwoordelijkheden van de diensten en overheden van bestuurlijke politie, is een autonome informatiepositie geen overbodige luxe. Daartoe kunnen vandaag reeds diverse documenten worden gehanteerd, maar de technische onderbouw ontbreekt. Een inhaaloperatie voor de bestuurlijke telematica is dan ook wenselijk, zij het stap voor stap, op realistische wijze. Niets belet overigens om daarbij een gelijkaardige architectuur als die van de ANG Gerechtelijke Politie uit te tekenen, wat alleen maar de her-

kenbaarheid en de technische integratie ten goede kan komen.

Piet Pieters*

DE ZOEKING, HUISZOEKING EN INBESLAGNEMING

In het kader van de harmonisatie van de opleidingen¹ werd het afgelopen jaar het item ‘huiszoeking’ aangepakt.

Net zoals dat bij de reeds gerealiseerde items ‘processen-verbaal’ en ‘verhoortechnieken’ het geval was, hebben de 10² erkende politiescholen voor dit item eigen lesgevers en gebruiken ze totaal verschillende, door de lesgevers zelf opgestelde cursusteksten. Er zijn tussen de lesgevers onderling geen afspraken zodat niet zelden verschillende interpretaties gegeven worden voor de praktische invulling van - niet eenduidige - regelgeving. Het maakt ook nog een verschil of de lesgever een magistraat is, een lid van de juridische dienst van de politie of een ervaren terreinpolitieaanpakker. Niettegenstaande al enkele jaren de technische mogelijkheden daartoe bestaan, bestaat er geen forum noch kanaal waar de lesgevers ‘huiszoeking’ de problemen die zij van het terrein opvangen kunnen bespreken, afdelen aan regelgeving om nadien eenvormig in hun lessen te implementeren. De kwaliteit van hun lessen hangt momenteel volledig af van persoonlijk initiatief om zich bij te scholen.

Gelet op het feit dat de huiszoeking één van de oudste en belangrijkste taken is van de politieaanpakker, werd ervan uitgegaan dat het harmoniseren van een tekst een vrij eenvoudige zaak zou zijn, op korte tijd te realiseren. Dit bleek een vergissing. De auteurs zijn op knelpunten gestoten

* Juridisch Adviseur Openbare Orde bij het Coördinatie – en Crisiscentrum van de Regering. Deze bijdrage geldt louter ten persoonlijke titel.

1 BOCKSTAELE, M. “Harmonisatie van de opleidingen bij de politie”, *Panopticon*, 2008/6, 67-70.

2 Brugge, Gent, Antwerpen, Genk, Asse, Brussel (fr), Brussel (nl), Luik, Namen en Jurbise.

31 S. DE PROFT, *l.c.*, p. 23.

32 Rapport “Evaluatie 10 jaar politiehervorming”, mei 2009, p. 71 en 85, www.infozone.be, (12/06/2009).

waarvoor geen oplossing te vinden is in wetgeving, rechtspraak of rechtsleer en die in de praktijk verschillend pragmatisch worden opgelost. Dit maakt meteen duidelijk dat sedert het standaardwerk van Leon Viane³, bijna 50 jaar geleden, geen enkele auteur zich gewaagd heeft aan een boek over de huiszoeking. Nu hebben een 10-tal auteurs sedert meer dan één jaar gewerkt aan een allesomvattend boek over de 'zoeking, huiszoeking en inbeslagneming'. Het is momenteel in een eindfase, waaruit nadien nog een extract moet getrokken worden voor een nationaal geharmoniseerde cursustekst.

In het boek worden voor de knelpunten oplossingen gesuggereerd die bevestiging moeten krijgen in regelgeving, rechtspraak en rechtsleer. Bovendien worden vragen gesteld of momenteel gangbare praktijken nog in overeenstemming zijn met de geest van de huidige Europese opvatting waarin de afschaffing van de permissieve regel⁴ geldt. Om die knelpunten ruimer onder de aandacht te brengen zullen ze in de nabije toekomst ook in een uitgebreid artikel besproken worden.

Marc Bockstaele*

OVER VALSE BEKENTENISSEN EN 'AMERIKAANSE' VERHOORTECHNIEKEN

Op 23 april 2009 organiseerde het LINC¹ een studiedag onder de titel: "Het politieverhoor: Evidentiebased werken in functie van kwaliteitsverbetering". Vooral de aanwezigheid van de advocaat bij het politieverhoor en het videoverhoor van volwassenen werden uitgewerkt.

3 VIAENE, L., *Huiszoeking en beslag in strafzaken*, Gent, Story-Scientia, APR, 1962, 287p.

4 De permissieve regel is het beginsel dat alles wat niet uitdrukkelijk verboden is, is toegestaan. In de praktijk wil dit zeggen dat de politieambtenaren en de ambtenaren van justitie zich bij de opsporing en vaststelling van strafbare feiten mogen bedienen van alle middelen en methoden waarvan hen de toepassing niet uitdrukkelijk door een wet of een rechtsbeginsel verboden is.

* Hoofdcommissaris bij de federale gerechtelijke politie Gent.

1 Leuvens Instituut voor Criminologie.

In de loop van de dag hadden verschillende sprekers het over het gevaar voor 'valse bekentnissen' en gebruikten als argumentatie de resultaten van wetenschappelijk onderzoek, uitsluitend afkomstig van Angelsaksische landen. Net zoals in veel publicaties van academici werden op de studiedag 'Amerikaanse' verhoortechnieken - zoals zij ze noemen - zoals Rationalisatie Projectie en Minimalisatie (RPM) met de vinger gewezen als oorzaak van valse bekentnissen.

RPM is geen 'Amerikaanse' techniek, maar Rationaliseren, Projecteren en Minimaliseren zijn kenmerken van menselijk gedrag (drie van een reeks afweermechanismen) die voor het eerst beschreven werden door Freud. RPM's vormen een integraal deel van het leven van elk.

Rationaliseren noemt men (het uitdenken van) een rationele, redelijke verklaring voor een in wezen door emotionele of traditionele drijfveren bepaald gedrag. Het is een mechanisme waardoor individuen of groepen er o.a. toe gebracht worden, nobele redenen te formuleren voor een in feite afkeurenswaardig gedrag. Het is een poging zichzelf te overtuigen dat het eigen gedrag verstandelijk verantwoord is en aldus voor zichzelf en voor anderen gerechtvaardigd is. Welke bediende heeft nog geen potlood meegenomen van zijn dienst, of op het werk een fotokopie genomen voor persoonlijk gebruik met de 'rechtvaardiging' dat hij thuis ook nog werkt voor zijn dienst of dat zijn dienst er toch genoeg van heeft en dat een fotokopie niet zoveel kost?

Projecteren is het toeschrijven aan anderen van eigen onbewuste impulsen, wensen, gevoelens, herinneringen of fantasieën. M.a.w. schuldtoewijzing op andere personen of op de situatie wegens de eigen tekortkomingen. Projecteren is verwant met de *attribuïetheorie*, de manier waarop mensen hun eigen en andermans gedrag toeschrijven aan onderliggende oorzaken, die Fritz Heider in 1958 introduceerde. Zo geven politici omstandigheden in het verleden, het heden en de toekomst de schuld van wat misloopt. Ook de advocaat zoekt met zijn cliënt naar externe oorzaken voor het misdrijf, b.v. het aanwijzen van een opdrachtgever, en als die er niet zijn wordt dikwijls het mystieke begrip